

Ето: ние сънуваме милионнотоннитѣ транзатлантически параходи
и океанскитѣ пълноводия.

Тачимъ
стоетажнитѣ Нюйоркски небостъргачи.
Мечтаемъ подѣ пѣсенѣта на аеропланнитѣ перки,
танцуваме въ ритѣма на запаленитѣ мотори,
предѣ отворенитѣ предаватели вдѣхновено говоримъ —
и заспиваме подѣ успокоителнитѣ „О. К.“,
идещи отѣ австралийскитѣ колонии . . .

Но въ устата си усѣщаме още вкуса на дивия ловъ
и аромата на горския медъ. —
Душата ни се отваря въ топлитѣ нощи по сѣнокося,
изпраздненото ни сърдце намира още мжка за изгубената любовъ, —
когато — друсани по неравния планински пѣтъ,
подѣ едритѣ юлски звезди,
срѣдѣ свѣтулките и пѣещитѣ шурци,
и уханията на зрѣлитѣ полски треви, —
отиваме къмъ шумещитѣ балкански гори —
къмъ поваления селски плетъ —
да излѣмъ умората си въ тихия бащинъ кѣтъ,
и скръбѣта си — въ топлия майчинъ skutъ . . .

И ето защо казвамъ: — ще умра доволна и безъ болка,
ако успѣя — като жена и поетка —
да разкрия предѣ свѣта сърдцето си — поне толкова —
колкото малкото жълто канарче въ телената клетка,
надѣ главата ми въ ресторана
въ паузитѣ, — когато си почива джазбанѣтъ! . . .